

Sygn. akt III SK 50/10

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanego S. Z.

w sprawie określenia warunków współpracy ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 24 marca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 24 marca 2010 r., oddalił apelację Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2009 r., w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) o określenie warunków współpracy.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód powołał się na dwie okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest na występowanie w sprawie

zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

W skardze kasacyjnej powoda sformułowano dwa zagadnienie prawne. Pierwsze z nich polega na „potrzebie wyjaśnienia podstawy prawnej uznania w treści Zaskarżonej decyzji oraz Decyzjach indywidualnych, że Prezes UKE (Pozwany) jest uprawniony do dokonania wyboru modelu finansowania Ogólnokrajowego Spisu Abonentów (model bezpłatny z częścią komercyjną albo model kosztowy); jest uprawniony do zobowiązania Powoda do bezpłatnego przekazywania Zainteresowanemu egzemplarzy OSA pomimo faktu, że do spisu nie jest dołączona część komercyjna (brak jakiegokolwiek postanowienia na ten temat w treści Zaskarżonej decyzji) i tym samym do wprowadzenia trzeciego modelu finansowania OSA (Decyzja z dnia 14 lipca 2006 r. przewiduje dwa modele: model bezpłatny z częścią komercyjną oraz model kosztowy); jest uprawniony do zróżnicowania trybu wyboru modelu finansowania OSA w zależności od tego czy Powód zawarł z Zainteresowanym umowę o udostępnianie danych (model wybiera samodzielnie Powód - co jest bezsprzeczne), czy wydana jest decyzja administracyjna zastępująca umowę ww. podmiotów (model finansowania OSA wybiera Prezes UKE)”.

Drugie zagadnienie prawne zidentyfikowane w skardze kasacyjnej powoda polega na „potrzebie wyjaśnienia, możliwości zobowiązania przez Prezesa UKE przedsiębiorcy wyznaczonego (TP) do nieodpłatnego wydawania OSA, w przypadku braku faktycznych i technicznych możliwości dołączania do OSA części komercyjnej, tj. przyjęcia nieznanego decyzji wyznaczającej modelu finansowania OSA - w treści Decyzji indywidualnych przyjęto bowiem model bezpłatnego przekazywania egzemplarzy OSA pomimo faktu, że do spisu nie jest dołączona część komercyjna”.

Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia przedstawionych powyżej zagadnień prawnych powód argumentuje, że jego zdaniem „powyższe uprawnienia - w myśl art. 67 w zw. z art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 1 pkt 2 oraz art. 31 ust. 2 pkt 3 Ustawy Prawo telekomunikacyjne - nie przysługują [Prezesowi Urzędu]. Powyższe potwierdza również wykładnia prowsólnotowa powyższych przepisów. O istotnym charakterze tego zagadnienia przesądza również fakt, że dotyczy on zasad

udostępniania przez każdego dostawcę publicznie dostępnych usług telefonicznych, który został ustanowiony na terytorium RP danych abonentów na potrzeby OSA. Zajęcie stanowiska w tej kwestii przez Sąd Najwyższy będzie miało zasadnicze znaczenia dla sposobu realizacji przez Zainteresowanego oraz innych dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązku w zakresie realizacji powyższej usługi. Z uwagi na konsekwencje jakie mogą wynikać w zależności od przyjęcia określonego stanowiska odnośnie zaprezentowanego zagadnienia, zasadne jest stwierdzenie, że mamy do czynienia z istotnym zagadnieniem prawnym, wymagającym wypowiedzi Sądu Najwyższego w powyższym zakresie”.

W zakresie dotyczącym potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powód podnosi, że należy rozstrzygnąć dwie kwestie. Po pierwsze, „czy w myśl art. 67 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 1 pkt 2 oraz art. 31 ust. 2 pkt 3 Ustawy Prawo telekomunikacyjne Prezesowi UKE przysługuje uprawnienie w zakresie: - dokonania wyboru modelu finansowania Ogólnokrajowego Spisu Abonentów w treści Zaskarżonej decyzji oraz Decyzji indywidualnych; - zobowiązania Powoda do bezpłatnego przekazywania Zainteresowanemu egzemplarzy OSA pomimo faktu, że do spisu nie jest dołączona część komercyjna (brak jakiegokolwiek postanowienia na ten temat w treści Zaskarżonej decyzji) i tym samym do wprowadzenia trzeciego modelu finansowania OSA (Decyzja z dnia 14 lipca 2006 r. przewiduje dwa modele: model bezpłatny z częścią komercyjną oraz model kosztowy); - zróżnicowania trybu wyboru modelu finansowania OSA w zależności od tego czy Powód zawarł z Zainteresowanym umowę o udostępnianie danych (model wybiera samodzielnie Powód - co jest bezsprzeczne), czy wydana jest decyzja administracyjna zastępująca umowę ww. podmiotów (model finansowania OSA - zdaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie - wybiera Prezes UKE)”. Po drugie, „jak należy rozumieć pojęcie „interesu publicznego” oraz „interesu użytkowników końcowych”, o których mowa w art. 28 ust. 1 Ustawy Prawo telekomunikacyjne”. Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia podniesionych powyżej wątpliwości powód wyjaśnił, że „[powyższe zagadnienie jest istotne i ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (sprawy z odwołania Powoda

od Decyzji indywidualnych). Sąd Apelacyjny uznał, że powyższe uprawnienia przysługują Pozwanemu ze względu m.in. na konieczność uwzględnienia interesu publicznego oraz interesu użytkowników końcowych (art. 28 ust. 1 Ustawy Prawo telekomunikacyjne). Zdaniem Powoda pod pojęciem interesu publicznego oraz interesu użytkowników końcowych - w przypadku udostępniania danych na potrzeby OSA - nie można rozumieć interesu użytkowników końcowych w otrzymaniu bezpłatnego wydawnictwa OSA ponieważ jest to sprzeczne z przepisami Ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz Dyrektywy o usługach powszechnych. Wypowiedź Sądu Najwyższego w powyższej kwestii jest tym bardziej pożądana, że orzecznictwo Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie w kwestii możliwości przyznania Prezesowi UKE uprawnienia do dokonania wyboru modelu finansowania OSA nie jest jednolite. Przyznanie Prezesowi UKE powyższego uprawnienia zostało bowiem uznane za sprzeczne z przepisami obowiązującego prawa w treści uchylających i/lub zmieniających (zgodnie z żądaniem Powoda) poszczególne Decyzje indywidualne w następujących wyrokach Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które dotyczyły analogicznych spraw (poniżej) [...]”. Powód podniósł również, że „[z]agadnienie, które stanowi przedmiot niniejszych rozważań wystąpiło również w postępowaniach przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, który uchylił niekorzystne dla Powoda (tj. TP S.A.) wyroki SOKiK (tj. oddalające odwołania TP S.A. od decyzji Prezesa UKE) [...], a także dokonał zmiany wyroku SOKiK w treści wyroku z dnia 29 kwietnia 201 Or. (przy udziale Zainteresowanego T. S.A.) uchylając jednak decyzję indywidualną w tej sprawie. Natomiast przyznanie Prezesowi UKE powyższego uprawnienia zostało uznane za zgodne z przepisami obowiązującego prawa w treści oddalających odwołania Powoda od poszczególnych Decyzji indywidualnych wyroków Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które dotyczyły analogicznych spraw (poniżej) [...]”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Zgodnie z utrwalonym rzecznictwem Sądu Najwyższego dotyczącym wymogów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno ono zawierać wywód oparty na juretrycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju juretryki i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego nie jest działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi juretrycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem sformułowane przez powoda zagadnienia nie zostały powiązane z przepisem prawa, lecz z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy, zaś przytoczone powyżej uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie zagadnienia prawnego nie zawiera wymaganego wywodu, odpowiadającego przedstawionym powyżej wymogom.
3. Z kolei zgodnie z dotychczasowym rzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa nakłada na skarżącego obowiązek określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności

występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Nie spełnia tego wymogu umieszczenie wykazu orzeczeń Sądu Okręgowego oraz Sądu Apelacyjnego i twierdzenie, że w sprawach tych sądy, w analogicznych okolicznościach faktycznych, odmiennie zinterpretowały te same przepisy.

4. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.